

til Stede, som bør afhjælpes. Her er et Felt, hvor jeg tror, alle Partier maa kunne mødes. Jeg skal ikke lægge Skylden paa noget enkelt Parti her i Landstinget for, at denne Sag ikke tidligere er fremmet, det er beklageligt, men sandt, at det er Landstingets Skyld, det ikke er sket, Folketinget havde jo vedtaget Lovforslaget, men det blev ikke tilendebragt her i Tinget. Jeg tror at kunne sige ikke alene paa egne Vegne, men ogsaa paa det Partis Vegne, som jeg tilhører, at der vil blive ydet al mulig Assistance for at gennemføre det eventuelt Lovforslag paa en tilfredsstillende Maade. At skaffe Arbejde i den Grad, som der her er Tale om, er jo en saa smuk Opgave, at jeg haaber, den højtærede Finansminister vil yde sin gode Medvirkning til, at Sagen bliver fremmet.

Dette er altsaa en Opfordring og ikke en Henstilling. I øvrigt ere vi jo i dette Ting nærmest henviste til at rette Henstillinger. Det har jeg hørt ærede Kolleger gøre igen, og jeg har ogsaa et Par Henstillinger, jeg gerne vilde fremkomme med. Først vil jeg da minde den højtærede Minister for offentlige Arbejder om en gammel Sag, om hvilken hans Forgænger i Embedet forrige Aar udtalte sig meget velvilligt, idet han sagde, at han haabede at kunne løse den paa en tilfredsstillende Maade. Det er Spørgsmaalet om en forbedret Forbindelse mellem København og Jylland, særlig ad Aarhus—Kalundborg-Routen. Den daværende Trafikminister mente, efter hvad der kom frem, ogsaa privat, at der, hvis Kieler-Routen ophævedes, vilde blive Skibe ledige, som da kunde bruges paa den anden Route. Ser man hen til de Klager, der lyde over, at Trafikeringen mellem Jylland og Fyen er saa stærk, at det er vanskeligt at overkomme den, og til de store Krav, der have været fremme om en Lillebæltsbro, om Dampfærgeanlæg ved Hou etc., alt sammen Millionanlæg, forekommer det mig ganske unaturligt, at vi ikke snarest muligt sørge for at faa den mest naturlige Forbindelse mellem Jylland og Sjælland bragt i en saadan Orden, at den kan tilfredsstille berettigede Krav. At den gør det for Øjeblikket, er der vist ingen, der vil paastaa. De Skibe, der anvendes, ere gamle, mindre sødygtige Skibe, som man, naar der er en Smule paa Færde, maa tage varsomt paa. Vi have set, hvorledes et Skib med Nødflag blev sejlet forbi, fordi Føreren af et af denne Routes Skibe paa Grund af dettes

Skrøbelighed ikke var i Stand til at yde Hjælp. Vi saa for kort Tid siden, hvorledes et af Skibene i den Storm, det da var, maatte vende om og gaa tilbage til Aarhus, og hveranden Dag ja, det er maaske for meget sagt, men i hvert Fald ret jævnlige, hænder det, at Skibene komme for sent til det ordinære Eksprestog. Alt dette gør selvfølgelig, at Jyderne foretrække al anden Forbindelse end denne, naar den opretholdes paa en saadan Maade. Jeg tror derfor, det er et berettiget jydsk Krav, at vi maa have en anden Ordning paa disse Forhold. Her ville alle, baaede Højre- og Venstremænd, kunne mødes i Enighed, og jeg vil minde den højtærede Minister om, at han ved jo, at Jyderne ere stærke og sejge, navnlig sejge, og jeg tror derfor ikke, at han slipper for dette Krav, der vil blive ved at komme igen, til det bliver opfyldt paa en saadan Maade, at vi finde, at nu ere vi nogenlunde tilfredsstillede.

Saa er der et Par andre Jernbanspørgsmaal, jeg vil omtale. Det ene er Spørgsmaalet om at give de ved Statsbanerne ansatte noget mere Frihed, end de i Øjeblikket have. Dette Spørgsmaal blev rejst i dette Ting under Lønningslovenes Behandling, og den daværende Minister lovede at tage det under nøje Overvejelse, han anede ikke, at der var saa liden Frihed, som der i Virkeligheden er. Vi leve jo i en human Tid, hvor der ellers sørges for at skaffe saa megen Frihed og Hviletid som muligt. Vi se, at der vises Bestræbelser i den Retning fra privat Side, og Staten har ogsaa gjort noget paa forskellige Omraader, men netop paa det Ømraade, hvor der maaske stilles størst Krav til Personalets hele Kraft og Paa-passelighed, og hvor Arbejdet tilmed er meget nervepirrende, er der intet sket. Jeg synes, Funktionærerne maatte kunne fordre at blive stillede lige med de øvrige Statsfunktionærer. Nu faa de kun en knap tilmaalt Frihed hver 14de Dag, naar da ikke Forhindringer af forskellig Natur som Sygdom og Bortrejse gøre, at denne helt maa bortfalde. Saa vidt jeg ved, have Vognstyrere og Konduktører paa de elektriske Sporvogne her i Byen hver 5te Dag fri, fordi deres Arbejde er saa ansvarsfuldt. Nu vil jeg ikke forlange, at man skulde gaa saa vidt, men jeg synes, at Staten som human Arbejdsgiver paa dette Omraade burde gaa i Spidsen og skaffe Funktionærerne en ugentlig Fridag. At de skulle lide under, at deres Etat er saa stor, at det vil koste mange Penge,